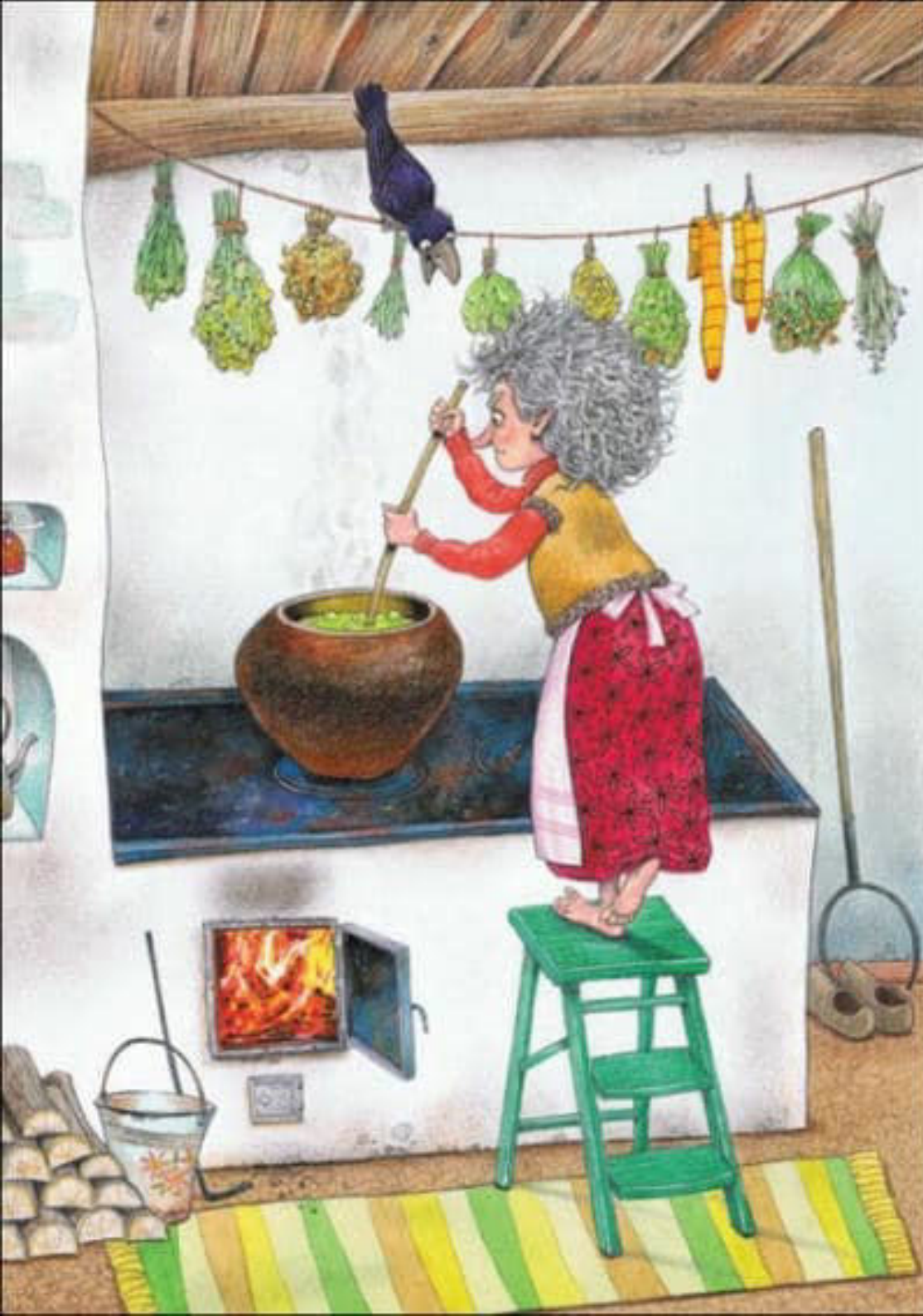

У вас мітли є?

Що робить Маленька Відьма, коли намуляє ноги? Бере трохи жаб'ячої ікри, мишачого посліду, домішує туди жменю подрібнених зубів кажана й довго варить усе це на вогнищі. А тоді мастить цим варивом рани, промовляючи заклинання з чаклунської книги. І ноги миттю гояться.

— Упоралася, — зітхнула з полегкістю Маленька Відьма, коли вариво й заклинання зробили своє.

— Більше не кульгатимеш? — запитав Абраккас.

— Сам подивися! — і Маленька Відьма затанцювала босоніж по хаті.

Потім надягла шкарпетки та взула черевики.

— Куди це ти зібралася? — здивувався ворон.

— У село! Летімо зі мною, якщо хочеш.

— Це далеко! — крикнув Абраккас. — А мітли в тебе немає! Доведеться йти пішки.

— Отож-бо! Я не хочу більше ходити пішки. Саме тому маю піти в село.

— Як нам пощастило! — вигукнули вони. —
Стільки хмизу одразу! Цього нам вистачить на кіль-
ка тижнів!

Вони наповнили свої кошики і, сяючи з радості,
попростували додому.

Маленька Відьма, усміхаючись, дивилася
їм услід.

Навіть ворон Абраксас був дуже задоволений.
Він легенько дзьобнув її у плече та сказав:

— Непогано для початку. Гадаю, ти справді
будеш доброю чаклункою.

Уперед, синку!

Маленька Відьма тепер завжди дбала про те,
щоб бабусі не поверталися додому з порожніми
кошиками. Старенькі відтепер були в доброму гумо-
рі і, зустрівши в лісі Маленьку Відьму, весело усміха-
лися й казали:

— Цього року збирати хмиз — суцільне задово-
лення! Є по що ходити до лісу!

Як же здивувалася Маленька Відьма, коли одно-
го разу знову зустріла трьох бабусь із порожніми
кошиками!

Учора ввечері вона саме здійняла вітер, і в лісі
не бракувало гілля.

— Таке лихо трапилося! — схлипували ста-
ренькі. — Новий лісник заборонив збирати хмиз.
Він витрусив наші кошики й погрожував наступного
разу нас заарештувати.

— З якого це дива він так вчинив? — поцікави-
лася Маленька Відьма.

Перед відьомською радою

Чаклунський рік поступово добігав кінця. Наближалася Вальпургієва ніч.

Маленька Відьма мала ще купу справ. Днями й ночами вона повторювала все, що вивчила за рік. Вона ще раз переглянула всю чаклунську книгу, сторінку за сторінкою. Відьма знала її напам'ять.

Тітка Румпунпель прилетіла за три дні до Вальпургієвої ночі. Вона вилізла із хмари і сказала:

— Я прилетіла за дорученням Найстаршої відьми. Тебе запрошено на відьомську раду. Іспит відбудеться післязавтра опівночі. Чекай нас у полі, на перехресті, біля червоного каменя... Але спершу гарненько подумай, чи хочеш ти цього.

— Немає тут про що думати! — сказала Маленька Відьма.

— Як знаєш, — знизала плечима тітка Румпунпель. — Розумніше було б залишитися вдома. Я залюбки передам Найстаршій твої вибачення.

